

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหาและปัญหา

การเข้าสู่ศตวรรษที่เป็นยุคโลกาภิวัตน์ ส่งผลให้การดำเนินชีวิตของมนุษย์เปลี่ยนแปลงในด้านพฤติกรรม ความคิดและเทคโนโลยี ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และสิ่งแวดล้อม การพัฒนาเทคโนโลยี ในด้านการสื่อสาร ทำให้การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารเป็นไปอย่างรวดเร็ว การรวมตัวระหว่างประเทศ และภูมิภาคเพื่อรักษาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจหรือทางการเมือง การให้ความสนใจกับค่านิยมสากลแบบประชาธิปไตยซึ่งประกอบด้วย การเรียกร้องสิทธิมนุษยชน การรักษาสภาพแวดล้อม และ สิทธิแยกตัวเอง เป็นต้น ในขณะที่เดียวกันกระแสโลกาภิวัตน์ก็ชี้ให้เห็นปัญหาต่างๆที่เผชิญอยู่ในปัจจุบัน ได้แก่ ความแตกต่างของรายได้ประชาชน ปัญหาสังคม และวัฒนธรรม ระบบการเมือง ระบบราชการ และระบบการศึกษา เป็นต้น โดยเฉพาะเทคโนโลยีของการสื่อสารที่ก้าวหน้าทำให้สังคมโลกเกิดความหลากหลายในการติดต่อแลกเปลี่ยน (ธนาการกสิกรไทย, 2539) ได้แก่

1. ในด้านธุรกิจระหว่างประเทศนั้น ผู้ผลิตและผู้บริโภคติดต่อสื่อสารถึงกันได้รวดเร็ว
2. เทคโนโลยีสารสนเทศทำให้เกิดความหลากหลายในรูปแบบวิธีการสืบค้นข้อมูลข่าวสาร ส่งผลให้ประชาชนมีสิทธิเสรีภาพในการเลือกรับสื่อตามความต้องการได้มากขึ้น
3. การใช้โทรศัพท์ และ คอมพิวเตอร์ได้ส่งผลต่อประสิทธิภาพทางการศึกษาในรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตัวเอง
4. ความเจริญก้าวหน้าทางธุรกิจ และการดำเนินชีวิตของประชาชน ตลอดจนเทคโนโลยีข่าวสารช่วยให้สังคม และท้องถิ่นมีอำนาจในการต่อรองกับส่วนกลางมากขึ้น
5. ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศนั้น การรวมกลุ่มทางการค้าในแต่ละภูมิภาค ทำให้เกิดรูปแบบเศรษฐกิจข้ามชาติทั่วโลก

ผลจากกระแสโลกาภิวัตน์ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศแน่นแฟ้นมากขึ้นกว่าเดิมทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม โดยเฉพาะความร่วมมือทางเศรษฐกิจได้ส่งผลให้เกิดการเคลื่อนย้ายทุน อุตสาหกรรม เทคโนโลยี และแรงงานมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีบริษัทข้ามชาติที่เข้ามาลงทุนในประเทศพร้อมก็นำเทคโนโลยีเพื่อใช้ในการผลิตแล้ว ยังมีแรงงานที่นำเข้าและส่งออกต่างประเทศเช่นเดียวกัน การเคลื่อนย้ายของแรงงานเริ่มเกิดขึ้นราวศตวรรษที่ 19 ในอเมริกา และยุโรป มีการขยายจำนวนแรงงาน และขอบเขตทางเศรษฐกิจมากขึ้น หลังจากสงครามโลกครั้งที่สอง

เสร็จสิ้นลง ได้มีการเคลื่อนย้ายของแรงงานส่วนใหญ่จากประเทศกำลังพัฒนาเข้าสู่ประเทศที่พัฒนาแล้ว เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ (ศรีวิงศ์ สุมิตร และ ออมทรัพย์ ราชภูร์นิยม, 2547)

ระบบเศรษฐกิจจะมีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะดังต่อไปนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2547)

1. เป็นระบบเศรษฐกิจที่ความรู้เป็นฐานมากขึ้น สร้างโครงสร้างการจัดการสารสนเทศตามการเปลี่ยนแปลงให้มีความสำคัญกับระบบเศรษฐกิจที่ความรู้เป็นฐานมากกว่าระบบเดิมที่แรงงานและทุนเป็นหลักในการผลิต

2. ใช้ระบบการค้าทางอินเทอร์เน็ตซึ่งสามารถทำการตลาดได้ทั่วโลก (Global Marketing) เพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน

3. ใช้ระบบการบริหารความพึงพอใจของผู้บริโภค (CRM : Customer Relationship Management) เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้บริโภคในสภาวะการแข่งขันด้านการตลาดกับคู่แข่ง และเพิ่มมูลค่าการขายแทนการขายสินค้าหรือการบริการหลังขาย

4. ใช้ระบบเงินอิเล็กทรอนิกส์มากขึ้นภายใต้ยุคการค้า e-business ได้แก่ บัตรสมาร์ทการ์ด บัตรจ่ายล่วงหน้า หรือไซเบอร์ มั่นนี่ (Cyber Money)

5. เกิดการค้าใหม่ในช่องตลาดขนาดเล็กซึ่งสามารถแข่งขันกับคู่แข่งที่ครองตลาดใหญ่ได้

6. ให้มีความสำคัญกับชีวิตของประชาชนมากขึ้น โดยการขยายความเคลื่อนไหวระหว่างสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลแบบเสมอภาค

สภาวะการแข่งขันทางเศรษฐกิจและกระแสของสังคมโลกาภิวัตน์ ทำให้หลายๆประเทศได้ให้ความสนใจกับการจัดการศึกษาใหม่ เพื่อที่จะตอบสนองความต้องการของประชาชนทั้งภาครัฐและภาคเอกชน รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ (2544) ได้วิเคราะห์ ข้อจำกัดของการพัฒนาการศึกษา และนำเสนอความคิดเห็นในกรพัฒนาการศึกษาของประเทศไทยว่า ระบบการศึกษาด้หลังในกระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจ ซึ่งมีตัวบ่งชี้ว่า มีการลงทุนด้านการศึกษาลดน้อยลง อัตราการเข้าเรียนโรงเรียนต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และต่ำกว่าประเทศเพื่อนบ้าน สาเหตุสำคัญมาจากชนชั้นนำทางอำนาจ (Power elite) ให้ความสนใจกับกระบวนการไล่กวดทางเศรษฐกิจ (Catching-up Process) มากเกินไป อันทำให้ขาดสมดุลกับการพัฒนาสาขาอื่นๆ โดยเฉพาะกลุ่มประชาชนที่มีฐานะยากจนซึ่งต้องพยายามอยู่รอดในการดำรงชีวิต ขาดความสามารถในการลงทุนเพื่อการศึกษา เพราะฉะนั้นการจัดการศึกษาจึงต้องคำนึงถึงการพัฒนาคุณภาพชีวิต และให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมทาง การศึกษามากขึ้น เพื่อจะให้รัฐดูแลการศึกษาในพื้นที่ด้อยการศึกษามากขึ้น โดยการจัดบุดหนุนการศึกษา และการจัดระบบการศึกษาในโรงเรียน (Fomal Education) และการศึกษาออกโรงเรียน (Non-formal Education) ไปพร้อมๆ กัน

จากการวิเคราะห์แนวโน้มการศึกษาและระบบเศรษฐกิจ ในศตวรรษที่ 21 พบว่า การเปลี่ยนแปลง

สิ่งแวดล้อมทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษากำลังเกิดขึ้นจากการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ ทำให้ผู้เรียนเป็นผู้มีสิทธิ์เลือกการศึกษาที่ต้องการได้โดยไม่มีข้อจำกัดทางด้านเวลา และสถานที่ สถานศึกษาจะมีความหลากหลายมากขึ้น อาจเป็นบริษัท บ้าน หรือสถาบันต่างๆ เพราะฉะนั้น ถ้าองค์การใดที่เกี่ยวกับการศึกษาหรือหลักสูตรใดไม่ได้รับความสนใจจากผู้เรียนจะไม่สามารถดำเนินต่อไปอีกได้ การศึกษาระดับอุดมศึกษาในศตวรรษที่ 21 ให้ความสำคัญกับการศึกษาเชิงลึกด้านเนื้อหา ให้อาจารย์ที่เรียนเป็นศูนย์กลางแทนระบบเดิมที่มีโรงเรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ความสำคัญกับความสามารถมากกว่าวุฒิการศึกษาให้ความสำคัญกับความต้องการของผู้เรียนมากกว่าผู้สอน และจะนำระบบใหม่มาใช้ซึ่งไม่มีการกำหนดวิชาเอก ระยะเวลา หรือ วิชาบังคับ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2547)

ประเทศไทยมีการจัดการศึกษามาตั้งแต่อดีตและมีพัฒนาการมาอย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่สมัยการเปลี่ยนแปลงการปกครองจนถึงรัฐบาลชุดปัจจุบัน ได้มีการแถลงนโยบายในแต่ละด้านรวมถึงนโยบายด้านการศึกษาด้วย ซึ่งการแถลงนโยบายของรัฐบาลแต่ละชุดนั้นแสดงให้เห็นว่า นอกจากความต้องการของประชาชนและสังคมจะมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาแล้ว รัฐบาลยังจะพยายามบำรุงการศึกษามาอย่างต่อเนื่อง (รุจิรัฐ ภู่อารยะ, 2546) ขณะเดียวกันการปรับหลักสูตรก็เกิดขึ้น เพื่อทำให้การจัดการการศึกษาขั้นพื้นฐานสอดคล้องกับสภาพการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจสังคมและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการเป็นการสร้างกลยุทธ์ใหม่ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ให้สามารถตอบสนอง ความต้องการของบุคคล และสังคมไทย ให้มีศักยภาพในการแข่งขันและมีการร่วมมือกันอย่างสร้างสรรค์ในสังคมโลก

ในทำนองเดียวกันสาธารณรัฐเกาหลีได้มีการจัดการการศึกษาแต่ละยุคสมัย โดยการจัดตั้งฝ่ายบริหารด้านการศึกษาในแต่ละราชวงศ์ เพื่อจะสร้างผู้บริหารในการปกครองส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นของประเทศ โดยการสร้างผู้มีความรู้ ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ราชวงศ์โจซอนได้เปิดประเทศ หลังจากปิดประเทศมาเป็นเวลานาน ทำให้วัฒนธรรมตะวันตกหลังไหลเข้ามาผสมผสานกับวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมของชาวเกาหลี ประชาชนชาวเกาหลีมีโลกทัศน์แบบใหม่ และเห็นข้อบกพร่องของการศึกษาแบบดั้งเดิม จึงมีการปฏิรูประบบต่างๆขึ้น สำหรับการศึกษา ได้เปิดโอกาสให้ประชาชนทุกคนชั้นเข้ามาเรียนได้อย่างเสมอภาค แม้ว่าช่วงเวลาที่ญี่ปุ่นเข้ามาปกครองเกาหลีได้มีการขยายการศึกษามากขึ้นในเพิ่มจำนวนโรงเรียน และให้โอกาสในการเข้าเรียนแต่ทำให้เกิดผลเสียมากกว่า เพราะญี่ปุ่นมีเจตนาทำลายเอกลักษณ์ของชนชาติเกาหลีเป็นเป้าหมายหลักของการจัดการศึกษา หลังเกาหลีรับได้เอกราช ในปี ค.ศ. 1945 และ หลังสงครามเกาหลีในปี ค.ศ. 1959 รัฐบาลเกาหลีเน้นการพัฒนาการศึกษาเชิงปริมาณจนถึงทศวรรษที่ 1970 ในทศวรรษที่ 1980 การแข่งขันในเชิงเศรษฐกิจ เป็นไปอย่างรุนแรงในบรรดาประเทศอุตสาหกรรม รัฐบาลเกาหลีจึงมีความจำเป็น

ที่จะลงทุนในการวิจัยและการศึกษาในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมากขึ้น (กมล สูดประเสริฐ และสุนทร สุนันท์ชัย 2541)

นับตั้งแต่ปี ค.ศ.1954 รัฐบาลเกาหลีเริ่มมีการปรับปรุงทางการศึกษามาโดยตลอด ตั้งแต่การปรับปรุงทางการศึกษาครั้งที่ 5 ในปี ค.ศ.1987 จนถึงการปรับปรุงครั้งล่าสุด โดยให้ความสำคัญกับการศึกษา ด้านสารสนเทศ เศรษฐกิจ การบริหาร คอมพิวเตอร์ ภาษาต่างประเทศ การให้ความสำคัญกับผู้เรียน การขยายหลักสูตรตามความต้องการของโรงเรียนกับผู้เรียน การกระจายอำนาจให้กับท้องถิ่น และโรงเรียนในการตัดสินใจ ตามลำดับ (Ham jong-gyu 2003) สำหรับอุดมศึกษา ปัจจุบันรัฐบาลเกาหลีจัดโครงการ BK 21 ครั้งที่ 2 ซึ่งเป็นการสร้างความร่วมมือระหว่างภาคเอกชนกับระดับปริญญาโทของมหาวิทยาลัยหรือสถาบันวิจัย ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีพื้นฐาน และมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ตามวัตถุประสงค์ ที่จะสร้างทรัพยากรมนุษย์หรือผู้เชี่ยวชาญที่มีคุณภาพอย่างต่อเนื่องให้เป็นแกนนำการพัฒนาประเทศในอนาคต (Seoul National University, 2006)

ที่ผ่านมา หลังสงครามเกาหลี หลักสูตรการศึกษาของเกาหลีมีการปรับปรุงทั้งหมด 7 ครั้ง ต่อมาสาธารณรัฐเกาหลีให้ความสำคัญกับการพัฒนาอุตสาหกรรมมากโดยใช้นโยบายพัฒนาการศึกษาเพื่อตอบสนองความต้องการในศตวรรษที่ 21 รัฐบาลเกาหลีได้ประกาศแนวความคิดเรื่องการปฏิรูปประเทศตามแผน Globalization โดยมีการปฏิรูปการศึกษาเป็นกลไกสำคัญ มีคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ที่มีการจัดตั้งขึ้นตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1994 จนถึง ปี ค.ศ. 1998 ทำหน้าที่กำหนดแนวทางและกำกับปฏิรูปการศึกษา

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดระบบการศึกษาใหม่ของเกาหลีอาจมี ประกอบหลายส่วน และเชื่อมโยงกันอย่างสลับซับซ้อน ปัจจัยนี้สามารถแยกได้เป็น 2 ส่วน คือ มิติประวัติศาสตร์และ ปัญหาต่างๆ ที่สังคมเกาหลีเผชิญอยู่ และการเข้าสู่ยุคศตวรรษที่ 21 เป็นยุคที่จำเป็นต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยใหม่ควบคู่ไปกับการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของสังคม ส่วนกระแสโลกาภิวัตน์ เป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความเจริญก้าวหน้าในด้านการสื่อสาร และเทคโนโลยีสารสนเทศส่งผลให้สังคมโลกกลายมาเป็นประชาคมโลก นอกจากนี้การก่อตั้งองค์การการค้าโลก WTO (The world Trade Organization) ส่งผลให้โลกนี้กลายเป็น “โลกที่ไร้พรมแดนทางด้านเศรษฐกิจ”

ภายใต้สภาพการปรับปรุงการศึกษาและการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ระหว่างประเทศด้านการเมือง และเศรษฐกิจ ในปี พ.ศ. 2538 องค์การการค้าโลก (WTO) ตั้งขึ้นเพื่อที่จะให้มีการตกลงระหว่างประเทศสมาชิกด้านเศรษฐกิจทุกแขนง อันส่งผลต่อการกำหนดนโยบายของประเทศสมาชิก โดยเฉพาะประเทศไทยได้มีการตกลงในการเปิดเสรีด้านการบริการไว้ 10 สาขา ได้แก่ การสื่อสาร

โทรคมนาคม การก่อสร้างและวิศวกรรม การค้าส่งค้าปลีก การศึกษา การบริการเกี่ยวกับ สิ่งแวดล้อม การเงินการธนาคาร การท่องเที่ยว การบริการทางด้านนันทนาการ การขนส่ง และ ธุรกิจประกอบวิชาชีพอิสระ การเปิดเสรีการค้าบริการด้านการศึกษา ก่อให้เกิดผลกระทบต่อ การจัด การศึกษาของประเทศในระดับอุดมศึกษาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การพัฒนาขีดความสามารถใน การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา เป็นประเด็นสำคัญเพื่อรองรับการเปิดเสรีทางการศึกษา ภายใต้ สภาพการเจรจาระหว่างประเทศเกี่ยวกับการศึกษา ประเทศที่อยู่ภูมิภาคเดียวกัน เช่น ญี่ปุ่น เกาหลี จีน นอกจากนี้ประเทศนอกภูมิภาค เช่น นิวซีแลนด์ พร้อมทั้ง สหรัฐอเมริกา และออสเตรเลียเสนอ ข้อเรียกร้องต่อประเทศไทยเพื่อให้เปิดตลาดบริการด้านการศึกษา ทั้งเปิดการบริการระดับประถม ศึกษา จนถึงอุดมศึกษา พร้อมทั้งการศึกษาผู้ใหญ่ และการศึกษาทางไกล แต่ประเทศไทยยังไม่ผูกพันเปิด บริการการศึกษาในรูปแบบการให้บริการข้ามพรมแดน ดังนั้น ประเทศไทยจึงจำเป็นต้องสร้างกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ หรือนโยบายของประเทศขึ้น เพื่อเอื้อต่อการใช้กับการให้บริการการศึกษาใน สภาวะการเปิดเสรีการค้าบริการด้านการศึกษา (ศิริชัย กาญจนวาลี, 2548)

ความสัมพันธ์ระหว่างสาธารณรัฐเกาหลีกับประเทศไทยมีมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี กับทั้งราชวงศ์โก-รยอและราชวงศ์โจซอนมีการติดต่อด้านการทูต หลังจากนั้นประเทศไทยส่งทหาร ช่วยเหลือเกาหลีได้เมื่อสงครามเกาหลีเกิดขึ้นเพื่อรักษาระบบประชาธิปไตย ในฐานะเป็นสมาชิกของ สหประชาชาติในปี ค.ศ. 1958 ประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีได้มีการสถาปนาความสัมพันธ์ ทางการค้า และมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันมาเป็นระยะเวลา 50 ปีที่ผ่านมา ผู้นำระดับสูงของทั้ง สองฝ่ายได้มีการเยี่ยมเยือนซึ่งกันและกัน ทั้งสองฝ่ายต่างได้ดำเนินความพยายามในการกระชับ ความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน นอกจากความสัมพันธ์ทางการเมืองและความมั่นคงระหว่างไทยกับ เกาหลีได้จะมีความใกล้ชิดกันเป็นพิเศษแล้ว ทั้งสองประเทศยังมีความสัมพันธ์ทางด้านเศรษฐกิจ ระหว่างกันได้อีกหลายสาขา โดยได้มีการลงนามในความตกลงทางการค้า ส่วนของ ความสัมพันธ์ทางด้านสังคม ทั้งไทยและเกาหลีได้มีการจัดกิจกรรมการร่วมมือทางการศึกษา ศิลปะ และวัฒนธรรม นอกจากนี้จำนวนนักท่องเที่ยวจากเกาหลีได้ยังมีจำนวนเพิ่มขึ้นอีกด้วย นัก ท่องเที่ยวชาวไทยเองก็นิยมไปท่องเที่ยวที่เกาหลีได้เพิ่มมากขึ้น เช่นกัน (ดำรง ฐานดี, 2007) การติดต่อ ด้านการค้าขายระหว่างไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ในปี พ.ศ. 2549 สินค้าของ ไทยส่งออกไปยังสาธารณรัฐเกาหลีมีมูลค่า 2,634 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และ การนำเข้าจากเกาหลี อยู่ที่ 5,002 ล้านดอลลาร์สหรัฐ มูลค่ารวมของการค้าระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีคิดเป็น 7,636 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (Ministry of Foreign Affairs and Trades, 2007). ถึงแม้ว่าไทยจะขาด ดุลการค้ากับเกาหลีก็ตาม มูลค่าของการค้าก็เพิ่มมากขึ้นภายใต้การพัฒนาความร่วมมือทาง เศรษฐกิจของทั้งสองประเทศ การศึกษาระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี ด้านความเข้าใจ

สภาพปัจจุบันของทั้งสองประเทศนั้น ยังไม่เพียงพอในการรับมือกับกระแสความเจริญ ก้าวหน้าในการกระชับความสัมพันธ์ระหว่างทั้งประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีในอนาคต

การเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกในปัจจุบัน ทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างประเทศมากขึ้น การทำงานร่วมกันภายใต้จุดมุ่งหมายเดียวกันจะช่วยให้สามารถบรรลุจุดมุ่งหมายร่วมกันได้ประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีมีความสัมพันธ์กันมายาวนานทั้งทางด้านการทหาร การเมือง และเศรษฐกิจ จากความสัมพันธ์ดังที่ได้กล่าวมานั้น ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนบุคลากร ความรู้ และเทคโนโลยี ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาความสัมพันธ์ของทั้งสองประเทศในทุกด้าน ดังนั้น การศึกษาแนวทางการจัดการศึกษาที่สามารถผลิตกำลังคนที่มีความรู้ความสามารถ และตอบสนองต่อความต้องการของแรงงานตามทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีจึงเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศทั้งด้านการศึกษา และเศรษฐกิจ การสร้างความร่วมมือทางการศึกษาดูด้วยการพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย และให้สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจจะเป็นผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับคนในชาติของทั้งสองประเทศต่อไป

คำถามการวิจัย

1. สภาพความร่วมมือทางเศรษฐกิจในปัจจุบันและทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจด้านความร่วมมือทางการค้าระหว่างประเทศ และความต้องการอัตรากำลังคนในธุรกิจประเภทต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในทศวรรษหน้า (2551-2560) ระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีเป็นอย่างไร

2. แนวทางการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยที่สอดคล้องกับความร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจในธุรกิจประเภทต่างๆ ระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีที่จะเกิดขึ้นใน 10 ปีข้างหน้าเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจด้านความร่วมมือทางการค้าระหว่างประเทศ และความต้องการอัตรากำลังคนในธุรกิจประเภทต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในทศวรรษหน้า (2551-2560) ระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี

2. เพื่อเสนอแนวทางการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยที่สอดคล้องกับความร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีในทศวรรษหน้า (2551-2560)

ขอบเขตเนื้อหาที่ศึกษา

1. ศึกษานโยบายทางเศรษฐกิจ และ นโยบายด้านการศึกษา ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และ สังคมแห่งชาติของประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลี
2. ศึกษาสภาพความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีในปัจจุบันและอนาคต และวิเคราะห์ทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจด้านความร่วมมือทางการค้าระหว่างประเทศ และความต้องการอัตรากำลังคนในธุรกิจประเภทต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในทศวรรษหน้า (2551-2560) ระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี
3. กำหนดแนวทางการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยที่มีความสอดคล้องกับความร่วมมือในการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศในธุรกิจประเภทต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในทศวรรษหน้า (2551-2560) ระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี

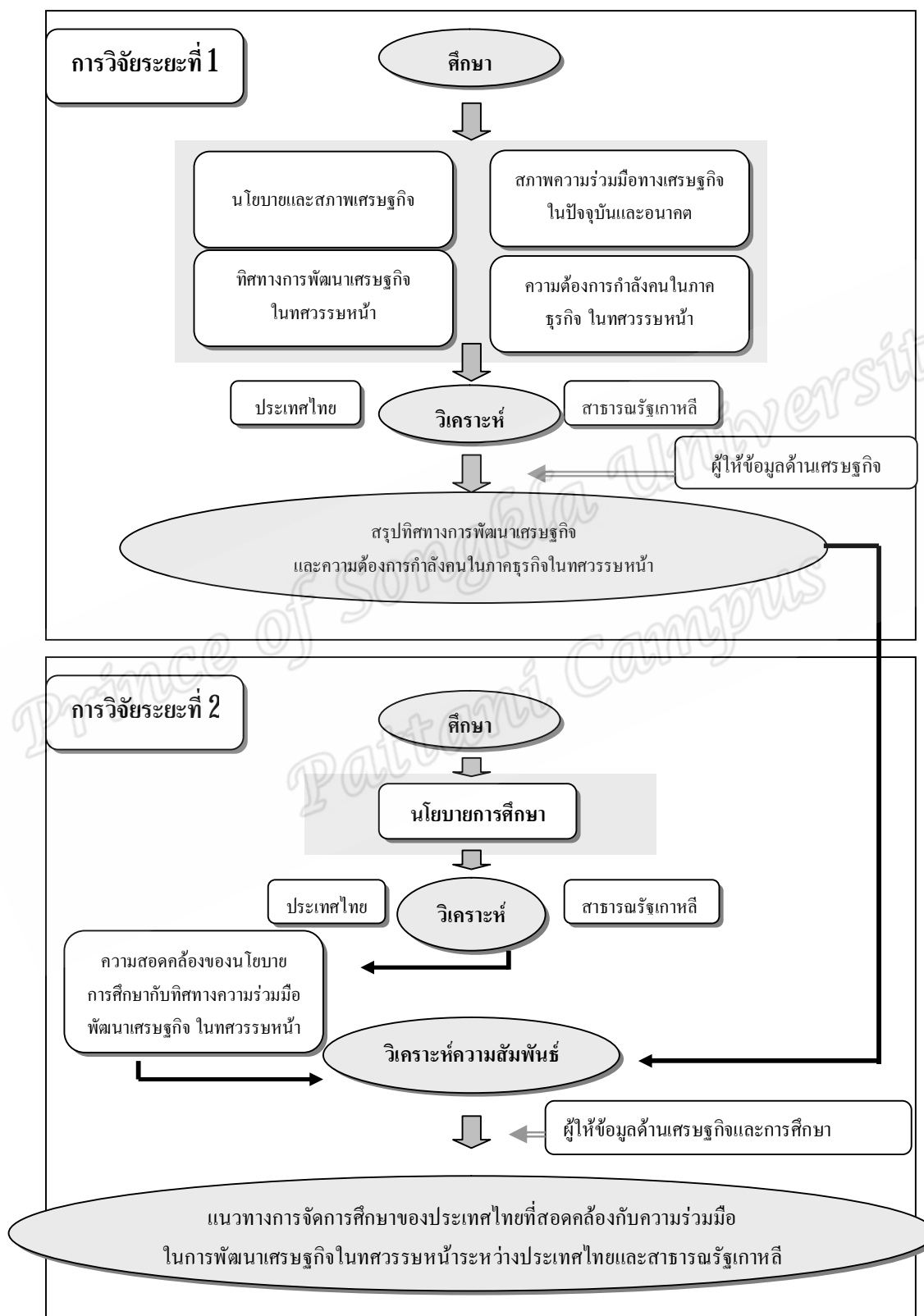
วิธีดำเนินการวิจัย

วิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพใช้วิธีการศึกษาเอกสารและการสัมภาษณ์ วิธีดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 วิเคราะห์ทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจด้านความร่วมมือทางการค้าระหว่างประเทศในธุรกิจประเภทต่างๆ และความต้องการอัตรากำลังคนในธุรกิจประเภทต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในทศวรรษหน้า (2551-2560) ระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี

ระยะที่ 2 การกำหนดแนวทางการจัดการศึกษาของประเทศไทยที่มีความสอดคล้องกับความร่วมมือในการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศในธุรกิจประเภทต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในทศวรรษหน้า (2551-2560) ระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดวิธีดำเนินการวิจัย

ผู้ให้ข้อมูล

ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดในการพิจารณาคุณสมบัติและจำนวนผู้ให้สัมภาษณ์ ตามแนวคิดของการวิจัย ได้กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ ดังนี้

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐกิจในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการค้าระหว่างประเทศของประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี จำนวน 10 คน จำแนกดังนี้

1.1 ประเทศไทย

ผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ (1) นักวิชาการของสถาบันเกาหลีศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง (2) อัครราชทูตที่ปรึกษาฝ่ายการพาณิชย์ระหว่างประเทศ ประจำสาธารณรัฐเกาหลี (3) เจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (4) นักวิชาการฝ่ายเกาหลีในสถาบันเอเชียศึกษาของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และ (5) เจ้าหน้าที่ของสำนักความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

1.2 สาธารณรัฐเกาหลี

ผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ (1) นักวิชาการด้านภาษาและเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทย และสาธารณรัฐเกาหลีของมหาวิทยาลัย (2) นักวิชาการและที่ปรึกษาในการค้าการลงทุนสำนักส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ แห่งเกาหลี (3) นักวิชาการฝ่ายการจัดข้อมูลการค้าการลงทุน สำนักส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ประจำประเทศไทย (4) นักวิจัยเศรษฐกิจภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และตะวันออกเฉียงกลางฝ่ายเอเชียของสถาบันวิจัยนโยบายเศรษฐกิจระหว่างประเทศ และ (5) นักวิจัยอาวุโสสถาบันวิจัยของเอกชน

2. นักธุรกิจเอกชนด้านความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี จำนวน 10 คน แบ่งเป็น ประเทศไทย 5 คน สาธารณรัฐเกาหลี 5 คน ซึ่งเป็นนักธุรกิจภาคที่มีความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี และเป็นเจ้าของการทำธุรกิจ ผู้จัดการ และผู้บริหารของบริษัทเอกชนด้านการผลิต การค้าระหว่างประเทศ และ การให้บริการซึ่งมีประสบการณ์ในการประกอบการไม่ต่ำกว่า 5 ปี

3. ผู้ให้ข้อมูลด้านการศึกษา 10 คน จำแนกดังนี้

3.1 ประเทศไทย

นักวิชาการเกี่ยวกับเกาหลีศึกษาในมหาวิทยาลัยของประเทศไทย ได้แก่ (1) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (3) มหาวิทยาลัยบูรพา (4) มหาวิทยาลัยนเรศวร (5) มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

3.2 สาธารณรัฐเกาหลี

นักวิชาการของสาธารณรัฐเกาหลีเกี่ยวกับไทยศึกษาทั้งในประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลี ได้แก่ (1) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2) Hankuk University of Foreign Studies (3) มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ (4) มหาวิทยาลัยบูรพา (5) ราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

1. ได้รับความรู้ด้านนโยบายการศึกษาและนโยบายทางเศรษฐกิจ ของประเทศไทย และสาธารณรัฐเกาหลี

2. ทำให้ทราบถึงสภาพความร่วมมือทางเศรษฐกิจในปัจจุบันและทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจ และความต้องการอัตรากำลังคนในธุรกิจประเภทต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในทศวรรษหน้า (2551-2560) ของประเทศไทย และสาธารณรัฐเกาหลี

3. ได้แนวทางการจัดการศึกษาที่มีความสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี และเป็นแนวทางในด้านการกระชับความร่วมมือด้านการจัดการศึกษา ด้านเศรษฐกิจ การผลิตกำลังคนเข้าสู่ภาคเศรษฐกิจของทั้งสองประเทศ ในทศวรรษหน้า (2551-2560)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แนวทางการจัดการศึกษา หมายถึง องค์ประกอบของการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยที่สอดคล้องกับความร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีซึ่งประกอบด้วย นโยบายการจัดการศึกษา แนวทางการจัดการศึกษาและรายวิชาในหลักสูตรการจัดการศึกษา ความร่วมมือสถาบันอุดมศึกษา เพื่อการผลิตกำลังคนให้ตอบสนองต่อทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจในทศวรรษหน้า (2551-2560)

2. ความร่วมมือการพัฒนาเศรษฐกิจ หมายถึง ความเป็นไปได้ของความร่วมมือทางการค้า และความต้องการกำลังคนระดับอุดมศึกษาในธุรกิจประเภทต่างๆ ระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีในทศวรรษหน้า (2551-2560)

3. ความต้องการกำลังคน หมายถึง จำนวน และคุณสมบัติด้านความรู้ความสามารถของบุคคลระดับอุดมศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการกำลังคนของธุรกิจตามทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีในทศวรรษหน้า (2551-2560)

4 ระดับอุดมศึกษา หมายถึง การจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีตามหลักสูตรการศึกษาในระบบของประเทศไทย และสาธารณรัฐเกาหลี

5 ผู้ให้ข้อมูลด้านเศรษฐกิจ หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญที่ปฏิบัติงานด้านเศรษฐกิจในสถาบันของรัฐและเอกชนทั้งประเทศไทย และ สาธารณรัฐเกาหลีหรือนักธุรกิจเอกชนที่ให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีเป็นผู้ประกอบการ หรือผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการค้าการลงทุนระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลี

6 ผู้ให้ข้อมูลด้านการศึกษา หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญในสถาบันวิจัยด้านการศึกษาและเศรษฐกิจของรัฐและเอกชนทั้งประเทศไทย และสาธารณรัฐเกาหลี หรือ ผู้ปฏิบัติงานด้านการศึกษา และเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องระหว่างประเทศไทย และสาธารณรัฐเกาหลีในองค์กรเอกชนและมหาวิทยาลัยของทั้งประเทศไทย และสาธารณรัฐเกาหลี

7 สาธารณรัฐเกาหลี หมายถึง ประเทศในเอเชียตะวันออก มีพื้นที่ครอบคลุมส่วนใต้ของคาบสมุทรเกาหลี มีพรมแดนทางเหนือติดกับประเทศเกาหลีเหนือ มีประเทศญี่ปุ่นตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ และปกครองแบบประชาธิปไตยหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าประเทศเกาหลีใต้

8 ประเทศไทยหมายถึง ราชอาณาจักรที่ตั้งอยู่บนคาบสมุทรอินโดจีนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีพรมแดนทางทิศตะวันออกติดกับประเทศลาว และประเทศกัมพูชา ทิศใต้ติดกับอ่าวไทย และประเทศ มาเลเซีย ทิศตะวันตกติดกับทะเลอันดามัน และประเทศพม่า และทิศเหนือติดกับประเทศพม่า และประเทศลาว มีแม่น้ำโขงกั้นเป็นบางช่วง โดยมีศูนย์กลางการบริหารราชการแผ่นดินอยู่ที่กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นทั้งเมืองหลวง และเมืองที่ใหญ่ที่สุดของประเทศ มีการปกครองโดยระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข